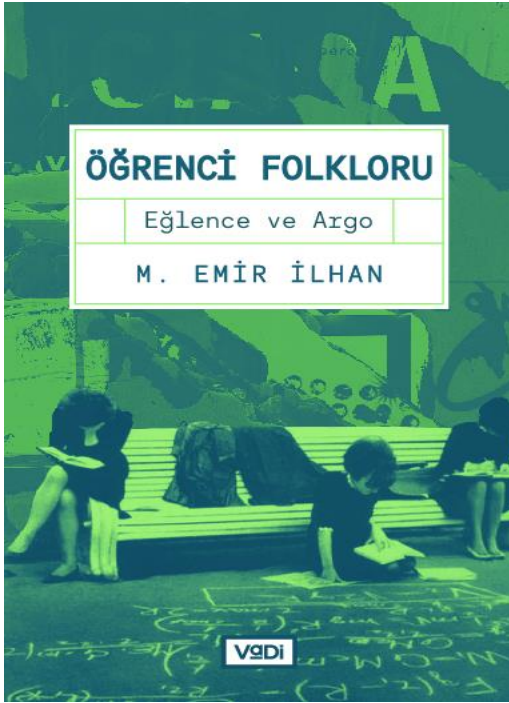

Öğrencinin Evreni: Öğrenci Folkloru ve Bileşenleri

M. Emir İLHAN, Öğrenci Folkloru Antalya’da Eğlence ve Argo Üzerinden Bir Tahrir. İstanbul: Vadi Yayınları, 2021, 127 s. ISBN: 978-605-9114-48-6.

Yiğit AYZAZ*

Folklorun tanımlanması üzerine çabalar, William Thoms’un 1846’da bu sözcüğü ortaya atmasıyla başlar. Tanımların çoğunun bilgiyle (lore) ilgilenirken, bazısının da halkı (folk) ele aldığını söyleyen Dundes, bilginin -malzemeyi kullanan insanlardan çok folklor malzemesi- köken, yapı, taşınma ve işlevsellik ile açıklanmaya çalışıldığını belirtir. Buna rağmen, folklorun ne olduğu konusunda folklorcuların tam bir anlaşmaya vardığı söylenemez. (Dundes, 1965:1-3’den akt. Aydın, 2005:127). Folklor için; belirli bir bölgedeki halkın yahut topluluğun ortak yaşayış, bilinç ve kültürel ürünlerini etüt edip bu ürünleri birtakım yöntemlerle toplayan, derleyen ve elde ettiği malzeme üzerinde değerlendirme, yorumlama, çözümleme yapan bilimdir, denilebilir. Folklor çerçevesi büyük, geniş

halk kitlelerinin haricinde özel ve bazen dışa kapalı sosyal grupları da inceleme alanı olarak seçebilir. Toplumsal hayatın ve sosyal yaşayışın içinde bulunan ve kimi kentlerin yapısal ve ekonomik olarak biçimlenmesinde rol oynayan öğrenciler ve öğrencilik hâlleri de folklor için bir çalışma sahası olarak belirlemektedir. Nitekim; halkbilimi, sosyoloji, televizyon ve sinema alanlarında uzmanlaşan; kültür, edebiyat ve üniversite dergilerinde yer alan yazılarının yanı sıra “Kavuşunda Pişekâr” adlı bir şiir kitabı, “Kültürel Bellek – Sözlü Kültürden Yazılı Kültüre Hatırlama” adıyla bir araştırması bulunan M. Emir İlhan’ın “Öğrenci Folkloru ve Antalya’da Eğlence ve Argo Üzerinden Bir Tahrir” isimli eseri de Antalya ve Akdeniz Üniversitesi

* Doktora Öğrencisi, Akdeniz Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı. yigit5907@gmail.com, ORCID ID: 0000-0003-4529-9352.

merkezli öğrencilik hâllerini, eğlence ve argo yoluyla folklorik malzeme olarak değerlendiren ve bu ilişkiyi irdeleyen çalışmalardan biridir.

Eser, çalışmanın esasını oluşturan yirmi beş bölümle birlikte sonuç bölümü, kaynakların ve 71 adet kaynak kişinin listelendiği diğer bölümlerden oluşmaktadır. Türk yazınında, öğrenciliğin folklor için yeni bir kavram alanı olarak görünmesi sebebiyle İlhan, “Öğrencilik ve Kültür” adlı eserin ilk bölümünde öğrenci ve öğrencilik kavramlarının tanımlanması ve açıklanması üzerinde durmuş, öğrencilik hâlinin dönüşümü ve değişimi üzerinde incelemelerde bulunmuştur.

İlhan, “Öğrencilik ve Kültür” bölümünde izlediği tanımlama yoluna, “Öğrenci Folkloru” başlığı altında da devam etmiş, “‘Öğrenci folkloru’ nedir?” sorusuyla açtığı ikinci bölümde bu soruya cevap aramıştır. Bu ilk iki bölümde; yazarın çeşitli yerli ve yabancı kaynaklar üzerinden öğrencilik ve öğrenci folklorunu irdelemesi, sorular sorup cevaplar araması ile bu mezkur bölümlerin eserin devamına dayanak ve temel teşkil edecek bir yapı oluşturması amaçlanmıştır. Öğrencilerin, öğrencilik hâli ve okul eksenli yaşam ve çalışma yöntemleri arasındaki ilişkiyi sorgulayan yazar, öğrenci folkloru için dış dünyanın geniş zaman biriminin okul ve öğrencilikle geçtiği, gerçekleştiği kişilerin yani öğrencilerin, sözlü ve/veya yazılı olarak dışavurumları; yol, beceri ve yöntemleri; çalışmalarındaki ve mesailerindeki geleneklerin tamamını kapsadığını ifade eden bir tanım getirmektedir. Öğrenci, öğrencilik ve öğrenci folklorunun tanım ve açıklamalarıyla çalışmasına temel hazırlayan İlhan'ın bir sonraki adımı öğrenci folklorunun neden ayrı bir halkbilimi terimi veya alanı olarak var olabileceği tartışmasını açmak ve bu tartışmaya cevap aramaktır. Bu bahis için öğrenci folkloru kavramını yahut terimini grup folkloru ve/veya meslek(i) folklor ile mukayeseye girişmiştir. Öğrenci folklorunun, grup folkloru ve mesleki folklorun dinamiklerini ve mekanizmalarını haiz özellikler barındırdığını belirterek bu görüşünü, Gary Alan Fine'in 1979 yılındaki bir makalesiyle kavramsallaştırdığı, ‘etkileşim içinde olan grup üyelerinin kullandığı bilgi, inanç, davranış ve gelenekler sistemi’ şeklinde özetlenebilecek idyokültür veya “ideoculture” (Fine, 1979:739'dan akt. İlhan, 2021:23) terimiyle desteklemiştir. Öğrenci folklorunun ayrı bir halkbilimi terimi veya alanı olarak var olabilme nedenleri üzerinde duran İlhan, öğrenci folkloruna halkbilimi terimi yaklaşımı sergilemesinin ardından bir tasnif denemesinde bulunur. Bu girişiminde bunun bir üniversite öğrenci folkloruna ait öğrencinin zamanı değerlendirme biçimi üzerinden bir tasnif denemesi olduğunun altını çizer. Söz konusu tasnif denemesi şu başlıklardan oluşur:

- 1-Ders öncesi öğrenci tutumları
- 2- Sınıf kültürü ve derse katılım
- 3- Ders arası pratikler
- 4- Ders sonrası üniversite içi yaşam
- 5- Ders sonrası üniversite içi yaşam.

Öğrenci folklorunun tanımı ve kavram alanı, halkbilimi açısından terim olarak varlığı/var olabilmesi ve tasnifi üzerinde durulan bu bölümün sonunda yazar, bu kitabın, öğrenci folkloru doğrultusunda bir tartışma başlatmak amacı taşıdığını ve devamında

Antalya'daki öğrenci deneyiminin, “öğrencilik”ler ve “öğrenci folkloru”nun eser içinde sözü ettiği yaklaşımlardan hareketle ele alınacağını ifade eder.

“Antalya'da Öğrencilik” başlığını taşıyan bölüm Antalya'da öğrenim görmek isteyen öğrencilerin, Antalya'yı tercih etme sebeplerini, Antalya ve merkez ilçelerdeki üniversiteleri, Antalya ve Akdeniz Üniversitesi yerleşkesinde bulunan barınma ve sosyal yaşam alanlarını kapsar. Yazar; Antalya'nın öğrenciler tarafından tercih edilme ölçütlerini ve farklı tercih güdülerini, kente dışarıdan gelen öğrenciler için Antalya'nın doğal güzelliği, rahat ve zengin seçenekli kent yaşamına sahip olmasıyla, Antalya'da yaşayanlar için de ekonomik şartlarla ilişkilendirmektedir. Yazar bu bölümü, kısaca söylemek gerekirse, Antalya'da öğrenciliği, öğrencinin okul dışında rahatça denize gidebildiği, şehrin turizm ve hizmet sektöründeki payı göz önüne alındığında tam ve yarı zamanlı iş bulabileceği, şehre ulaşımında zorluk çekmeyeceği, iklimin ve şehir sakinlerinin makul olması hasebiyle kentin bir parçası hissedebileceği özel bir hâl şeklinde tanımlayarak sonlandırır.

“Kent Eğlence Kültürünün Dili – Öğrenciler ve Antalya” bölümü, çağdaş kentlerin tüketim ve eğlence endüstrisinin etkisiyle geleneksel yaşamdan uzaklaştığı fikriyle açılır. Tüketim ve eğlence mekanizmalarının dolaylı olarak kent dinamiklerini ve çevreyi biçimlendirmesini, insanı ve kültürünü düzenlediğini belirten İlhan, gösterişin (popülerlik de denilebilir), çağdaş zamanlarda toplumsal yaşama kentsel bir gereklilik olarak sindiğini ve bu yol aracılığı ile değişen ve dönüşen kültür pratiklerini özensiz bir biçimde biriken ve devamlılık arz eden yapılar bütünü olarak sunmayı başarabildiğini vurgular. Yazar bu bölümde, kent, gece, müzik olgularının öğrenci ve öğrencilik ile ilişkisini ve bu küçük evrenin tüketim ve eğlence dinamikleri vasıtasıyla inşasını irdeler. Bu bölüm, öğrencilerin Antalya'daki eğlence yerlerindeki eğlenme biçimlerine, sosyalleşme ve kurlaşma stratejilerine, hazcılık peşinde sürüklenirken eğlenmenin keyif verici madde kullanmaya dek indirgenmesine değinilerek son bulur.

Arka planına yine tüketim ve eğlence endüstrisinin dönüştürücü gücünün serildiği “Geleneksel Eğlenceler ve Çağdaş Kent Eğlenceleri” bölümüne, bir arada olma ve kitleler hâlinde katılma özelliklerini taşıyan eğlencenin anlamlı hâle gelmesinde halk ve halk yaşamı vurgusu ile girilir. İlhan, baskın olarak geleneksel eğlencelere, cinsiyet, yeme-içme, mevsimsel ve takvimsel, dinî inanç gibi kategorilerden; çağdaş eğlencelere ise salon, animasyon, oyun gibi kalemlerden örnekler verir. Bu örnekler üzerinden tüketim odaklı, hazcı, arzu sağaltımı güden çağdaş eğlence dinamiklerinin geleneksel eğlenceleri açık bir şekilde kurban ettiklerini, kent imarında ve eğlence pratiklerinin dönüşümünde etkili olduklarını vurgular. Yazarın, gelenek mukayesesi yoluyla göz önüne serdiği geleneğin dönüşümü ile ilgili makul tespitleri, bir buz kütlesi hâlinde toplum bilincinde mecburi ve istemsiz biçimde duran bu dönüşüm kabulünün ortasına indirilen bir darbedir. Yazar bu eylemiyle eritilip, parçalanıp çözülmeyi bekleyen bu fikir donukluğuna dikkat çekmektedir.

“Kentin Zamanı” ile “Kent ve Gece” bölümlerinde çağdaş kentin akışındaki zaman dönüşümünden, bunun özelinde gece kültürünün değişiminden bahseder. Kentin ve zamanın değişimiyle kentli insanın dönüşümüne ve belki insanın kentliye dönüşümüne dikkat çeken İlhan, bu dönüşümün halkbilimsel okuma için olanak sunduğunu belirtir. Yazar, eğlence bölümünde üstünde durduğu gelenek ve çağdaş çatışmasını, bu bölümde zaman/gece merceğinde inceler. Tüketim ve eğlence endüstrisiyle çağdaş kentin değişen zamanına/gecesine dönüşüm pratikleri sınırlılıklarında uyum sağlayan öğrenci, diğer yandan kentin yapısını ve zamanını da belirler.

Eser içinde bahsedilmeyen son ifadeyi, yazının insicamını bozmadan, tabii ki esere katkı sağlamak gayesiyle, kentin içinde yaşayan bir sakin ve öğrenci folklorunun bir elemanı olarak açmak istiyorum. Turizm ve hizmet sektörü odaklı değişip dönüşen Antalya'nın bazı kesimlerinde zamanın ve kent imarının öğrenciye göre düzenlendiği de olur. Öğrenci popülasyonunun yüksek olduğu Akdeniz Üniversitesi çevresindeki bölgelerde esnaf, öğrencinin kentte olmadığı zamanlarda bakım ve onarım işlerine ağırlık verir. Kiralık dairelerin öğrencinin şehre gelmesine yakın zamanlarda boş olması amaçlanır. Üniversite civarında, yazarın belirttiği üzere Kültür Mahallesi örneğinde olduğu gibi öğrenci odaklı yapılaşma görülür ve sosyal yaşam alanları düzenlenir. Kentin zamanı, öğrencinin yaşama pratiklerini etkilediği kadar aslında görüldüğü üzere öğrencinin zamanı da kenti düzenlemektedir.

Çağdaş kent zamanının dinamiklerinden gecenin, geleneksel yaşamdan uzaklaşıp dönüştükçe pratikleri ve deneyimleri de değişmektedir. Geleneksel yaşamda geceyi korku hikâyelerinin, efsanelerin, görünmez varlıkları içeren anlatıların yarattığı korku, şüphe, tereddüt idare ederken kucaklayan, davetkar ve yazarın deyimiyle “hızla yeni bir kente dönüşen yeni kent”te geceyi tüketim, arzu, eğlence, gösteriş, haz pratikleri asayiş etmekte, bu durum, Grazian'ın da belirttiği gibi “kentsel cazibenin heyecanını yaşamak için kasıtlı olarak aldanmazlığa ve kuşkuyu askıya almaya” (2008: 94'ten akt. İlhan, 2021:44) teşvik etmektedir.

“Kentte Eğlence ve Kitle” bölümü; kentsel cazibeye kendini kaptıran kişilerin, zaman öldürme ve harcama özgürlüğü olanakları sunan eğlence mekânları ile ilişkisini irdeleyen bölümdür. Bu bölümde eğlence mekânlarında bulunan kitlenin, başkalarıyla geçici ilişkiler kurduğu düşüncesi belirtilmiştir. Zaman, beden, maddiyat kaynaklarının bir nevi bireysel sömürüsü üzerinden bir taslak oluşturulmuş, bu taslak “Kent Eğlencesi ve Öğrenciler” bölümünde öğrencilerin gece ve eğlence merkezli pratiklerine uygulanarak sonuç aranmıştır. Öğrencilerin, eğitim dışı eğlence ve gece hayatında sosyalleşme ritüellerini değerlendiren yazar, arkadaş bulmak, karşı cinsle karşılaşmak, içki içmek, kurlaşma gibi davranışları inceler.

İlhan, gece kulüpleri ve barların kentin hangi bölgelerinde yığıldığını, kentlilerin ve öğrencilerin bu mekânlara gitmeyi kendi zamanlarına göre hangi dönemlerde tercih ettiğini belirttiği “Antalya Kent Eğlencelerinde Barlar ve Gece Kulüpleri” bölümünü, bu mekânların hangi özelliklere göre adlandırıldığını belirtip mekân isimlerinden örnekler vererek sonlandırır. Bu bölüm kentte eğlence zamanının tespit edildiği bölümdür.

İlhan, bu bölümden itibaren bu kısma kadar tespit ettiği öğrenci folkloruna ait pratik, ritüel ve deneyimlerin kaynak kişilerden derlediği dilsel karşılıklarını aktarır. Boratav (1969: 13-14), halkbiliminin incelediği olguların dil aracılığı ile ifade bulunduğunu, halkbilimcisinin incelediği toplumun dilinin inceliklerini kavrayacak kadar hazırlıklı olması gerektiğini belirtir. Yazar, bu bilinçle öğrenci folkloruna ait dilsel karşılıkları olağan biçimde kullanan, öğrenci folklorunun en etkin bileşeni öğrenci ağırlıklı olmak üzere bir kaynak kişiler listesi belirlemiştir. “Antalya Kent Eğlencelerinde Barlar ve Gece Kulüpleri” bölümünde mevzubahis olan eğlence mekânlarında gerçekleştirilen uygulamaların dilde ifade buldukları yapılar “Gece Kulübü ve Barlarda Eğlence Yaşamın(d)a Dahil Olanlar: İçmenin Halleri”, “İçmenin Diğer Halleri”, “Jestler ve Bir Dans”, “İlişkiler ve Tipler”, “Keyif Verici ve Uyuşturucu Maddelerin Hali” bölümlerinde, başlığın ismine göre tasnif edilerek verilmiştir. Bu yapılarda, sözcüğün gerçek anlamı dışında yan ve mecaz anlamlarda kullanıldığı; pratiği, ritüeli ifade eden öbeğin yardımcı fiille kurulduğu (“kafayı çekmek”, “küfelik olmak” gibi), kimi dilsel öğelerin İngilizceden doğrudan geçirilip kullanıldığı (“hangover olmak”, “daygame”, “training” gibi) durumlar göze çarpar. İlhan, “Gecelerin ve Eğlencenin Neticesi veya Netîce-bahş” bölümünde tüm bu eğlence evrenini; zamanı, geleneği, deneyimleri, içme hâllerini, haz ile arzu isteğini ve bunların dilsel karşılıklarını toparlama yoluna gitmiştir. Çalışmayı inceleyecek okuyucunun zihninde, bu bölümlerin ardından İngilizce “slang” adı verilen “argo” imgesi uyanmaya başlayacakken yazar, bu kanala giren okuyucunun karşısına “Yetişkin Dili Okullu Dili – Argo” başlığı ile çıkar. Bu; çalışmanın temasını oluşturan iki bileşen arasında organik bir geçiştir, Eğlenceden argoya diğer bir deyişle pratikten dile.

“Yetişkin Dili Okullu Dili – Argo” bölümünün girişinde, argo açısından Türkçedeki önemli kaynaklara dayanarak argonun tanımı ve yapısının çerçevesi çizilmiştir. İlhan, argo ve jargonun ayırımına değinmiş, kaynaklar ışığında argoya ait hususları değerlendirerek öğrenci argosunun nasıl ve neden mümkün olduğu fikrinin izini sürmüştür.

İlhan, “Antalya’da Öğrenci Argosu” bölümünde öğrenci argosu alanında yapılmış yerli ve yabancı çalışmaları sıralamış, bu çalışmada yer alan zamanın, mekânın ve kaynak kişilerin sınırlılıklarını çizmiş ve takip eden bölümlerde öğrenci argosundaki dilsel ürünlerin nasıl tasnif edildiğini açıklamıştır. Kaynak kişilerin gözlem ve katılımıyla derlediği ürünleri, “Öğrenci, Gündelik Yaşam ve Gündemin Getirdikleri”, “Sorular, Hesaplar ve Notlar”, “Hacısı Hocası Cümle Kapısı”, “Kurlaşan Lügat ve Cinsellik”, ““Cep delik cepken delik””, “İki üç kelam, Ankara’ya selam” başlıkları altında, sırasıyla öğrencilerin kendi aralarındaki sohbet ve gündelik yaşam, sınavlar, hocalar ile ilişkiler, karşı cins ve kurlaşma, ekonomik durumlar ve son olarak da siyaset temalarına uygun olarak tasnif etmiş ve bu alt başlıklarda bir sözlük biçimi oluşturma yolu izlemiştir. Madde başı olarak koyu yazı karakteri ile yazılmış olan veri, kaynak kişinin aktarımıyla tanımlanmış ve kimi maddelerde birer örnek cümleyle pekiştirilmiştir. Ardından kaynak kişinin adı ve soyadının baş harfleri yazılmıştır. Maddenin sonunda ise derlemede ele geçen verinin, argo sözlüklerindeki karşılıklarına da yer verilmiştir. İlhan, bu tutumundaki hedefinin argo birikimine dair zihinlerde tablo oluşması olarak belirtir. Diğer yandan bu

tutumun, dilsel verinin anlamlarını mukayese edebilme imkanı sunmasıyla öğrencilerin, dilsel ürünleri zihinlerinde işleyiş biçimini, dolayısıyla öğrencilik hâlinin tümünü anlamlandırmada olumlu bir katkı sağladığı söylenebilir.

“Argonun Varlığı ve Netîce-bahş” bölümünde öğrenci argosu üzerindeki düşünceler toparlanmış, argonun özel bir dil olduğu tekrar vurgulanmıştır. İlhan, bu bölümü argo sözcükler ve deyimlerin hangi cinsin ağzından çıkarsa çıksın yoğun bir erillik taşıdığını belirterek sonlandırır. Bu yargıya varmasındaki sebebi araştırmayı yapanın (kendisinin) erkek olmasıyla ilişkilendirir. Ardından söz gelimi Filiz Bingölçe'nin kadın argosu sözlüğünde dahi eril etkinin göze çarptığını belirtir. Oysa argodaki eril hegemonyayı sadece cinsiyet penceresinden değerlendirmek yazarın da belirttiği üzere eksik bir yargı taşıyabilir. Argonun eril diline meylini cinsiyet ölçekli dar bir alanda değil, toplumsal bilincin katmanlarında aramak gerekmektedir. Toplum ölçeğinde sürülen bu izin öğrenci folklorunda ve özellikle argoda yansımaları aranmalıdır. Sonuç bölümüne geçmeden, çalışmaya ve çalışmanın bileşeni argoya katkı sunmak gayesiyle bir tartışma başlatmanın fayda sağlayacağını umarak eril dilin argoda başat bir karakter göstermesi meselesine “faillik” ve “şiddet” temaları üzerinden fikirler sunulacaktır.

Yapma, etme kültürü olan toplumlarda işi yapan, eden, “fail” olgusunun bellekte yer etmesi olağandır. Bu belleğe sahip toplumun, cinsî münasebeti de eylem olarak değerlendirdiği ve belki istem dışı olarak bu mevzubahis için de dile gelmese bile bir eril fail atadığı düşünülebilir. Cinsiyet fark etmeksizin bireyin bellek katmanlarında, bireyin dahi varlığından habersiz, bir erilin fail olma durumu yahut bir failin erilliği, argonun yapma, etmesinin yani “eylemsel” davranışlarının dilsel ürünlere dönüşümünde eril etkinin yoğun olarak kendisini göstermesine neden olduğu söylenebilir.

İlhan, “Sonuç Niyetine” bölümüne bu kitabın argoya öğrenci folkloru örneklemini üzerinden yaklaşma sebebini ve öğrencilerin iç dünyalarını anlama yolunun, onların konuşma araçlarına ve ritüellerine bakıp çözümleme yapmak olduğunu belirterek başlar. Argo ve eğlence örneğiyle yani hem genel hem yerel bir örnekle öğrenci folkloruna giriş mahiyetinde bir sunuş olarak değerlendirdiği bu çalışmanın bu alanlarda yapılacak çalışmalara katkı olmasını temenni eder. Çalışmanın genelinde incelenen konuların daha iyi anlaşılması için derlenip toparlandığı bu bölüm, eserin özeti gibidir.

Çalışma, “Kaynaklar” ve “Kaynak Kişiler” bölümlerinde istifade edilen kaynakların ve derleme çalışmasında katılım gösteren kişilerin listelenmesiyle sonlandırılmıştır.

İlhan'ın, okurken yer yer saz ile muamma çözmeye hissi uyandıran dil ve üslubu genelin dışında, çalışmayı aktarma ve anlamlandırma noktasında makul sınırlar içindedir. Yazarın, çalışmasında, yabancı kaynaklardan çevirerek, yerli kaynaklardan doğrudan aktardığı alıntıları içeren bölümler ile kendi dil ve üslubu arasındaki farklılık metin içinde göze çarpmaktadır. Metin içindeki alıntılarda bir akış sezilirken yazarın kaleminde kendine has bir yoğunluk görülmektedir. Eserde irdelenip sonuçları sergilenen, çağdaş kentin değişim ve dönüşümüne sebep olan tüketim, eğlence, arzu ve hazcılık gibi kalemlerin, geleneksel yapılara galebe çalması, yalnızca halkbilimi alanlarında yahut öğrenci folkloru özelinde çalışacak olanların

değil, tüm okuyucu kitlesinin zihninde kapılar aralayacaktır. İlhan'ın kayda değer kaynak kullanımını ve kaynak kişilerden derlediği folklorik ürünler ışığında bir örneklem, bir modelleme denemesi olarak ortaya koyduğu bu çalışma, dar alanda öğrenci folkloru olmak üzere halkbilimi alanında yapılacak ileri çalışmalar için yol ve yöntem göstererek kolaylık sağlayacak olması, öğrenci folkloru düzleminde yeni bir alan açması bakımından takdire şayandır.

Kaynakça

- BORATAV, Pertev Naili (1969). *100 Soruda Türk Halk Edebiyatı*. İstanbul: Gerçek Yayınevi.
- BORATAV, Pertev Naili (1982). *Folklor ve Edebiyat (1982) I*. İstanbul: Adam Yayıncılık.
- ÇAĞIRTEKİN, Sinan (2021). “Biz Bu Şehri Virajlarıyla Sevdik: Tofaş Kuş Serisi Otomobiller Özelinde Rutin, Tutku ve Modifiye”, *Etnografî: Olağan-İçî Tecrübe*. (ed. Aslı Yazıcı Yakın, Meriç Kükrer). Ankara: Doğu Batı Yayınları.
- DUNDES, Alan (2005). “Folklor Nedir?”, (çev. Gülay AYDIN), *Milli Folklor*, S.65, s. 127-129.
- İLHAN, M. Emir (2021). *Öğrenci Folkloru Antalya'da Eğlence ve Argo Üzerinden Bir Tahrir*. İstanbul: Vadi Yayınları.

<i>Çalışmanın yazarı/yazarları “COPE-Dergi Editörleri İçin Davranış Kuralları ve En İyi Uygulama İlkeleri” çerçevesinde aşağıdaki hususları beyan etmiş(ler)dir:</i>
Etik Kurul Belgesi: Bu çalışma için etik kurul belgesi gerekmemektedir.
Finansman: Bu çalışma için herhangi bir kurum ve kuruluştan destek alınmamıştır.
Destek ve Teşekkür: Çalışmanın araştırılması ve yazımı esnasında destek veya fikirlerine başvurulmuş herhangi bir kişi bulunmamaktadır.
Çıkar Çatışması Beyanı: Bu makalenin araştırması, yazarlığı veya yayınlanmasıyla ilgili olarak yazarın/yazarların potansiyel bir çıkar çatışması yoktur.
Yazarın Notu: Bu çalışma herhangi bir sempozyum bildirisi olarak sunulmamış ve herhangi bir tezden üretilmemiştir.
Katkı Oranı Beyanı: Bu makalenin tüm bölümleri tek bir yazar tarafından hazırlanmıştır.
<i>The author / authors of the study declared the following points within the framework of the “COPE-Code of Conduct and Best Practices Guidelines for Journal Editors”:</i>
Ethics Committee Approval: Ethics committee approval is not required for this study.
Funding: No support was received from any institution or organization for this study.
Support and Acknowledgments: There is no person whose support or ideas are consulted during the research and writing of the study.
Declaration of Conflicting Interests: The author has no potential conflict of interest regarding research, authorship or publication of this article.
Author's Note: This study was not reported as a symposium paper and was not produced from any thesis.
Author Contributions: All sections of this article have been prepared by a single author.